

Дмитро Зіненко

22–24

Поезія та оповідання

Київ

УДК 821. 161
363

*Усі права застережено. Копіювання,
сканування, запис на електронні носії
і тому подібне будь-якої частини
видання заборонено*

Зіненко Дмитро

363 22-24 : поезія та оповідання. Київ : Видавництво
Ліра-К, 2025. 90 с.
ISBN 978-617-8565-99-2

Два роки повномасштабної війни....

Хтось був в депресії, хтось пішов добровольцем, хтось
знайомий чи незнайомий загинув і вже в домовині.

Цей період це пошук себе самого в нових обстави-
нах нашого часу. В збірці зібрані вірші та оповідання,
есе саме за цей період. Це час коли я шукав видавця,
брав участь в конкурсах, безуспішно чи ні та вони ма-
ють право на життя.

Тому відкриваю вам свій світ тем любові, війни,
переживань та роздумів. це квінтесенція думок всіх
і кожного за цей період часу. Герої та антагоністи ві-
домі всі, навіть сучасний інформаційний потік не зава-
дить це визначити.

УДК 821. 161

ISBN 978-617-8565-99-2

© Зіненко Д. , 2025

© Видавництво Ліра-К, 2025

ЧАСТИНА ПЕРША.

ПРО ВСЕ Й ЗАГАЛОМ

* * *

І хмільне, і спиртне по гілках родового дерева.
Після тайних вечер наодинці лишався зі снами.
Я не знав і не знаю, можливо, могло і не бути
Мого роду, якби хтось опинився не з нами.
Але зараз я тут і хотів би побачити предків,
Запитати у них: «Так а звідки ж моє йде коріння?»,
Всі заповнить прогалини, знати уже достеменно,
Ким були вони, розповідати що внукам.
Зараз так актуально себе ідентифікувати
Серед мотлоху, що нахабно віками в нас пхали,
Неправдивих ілюзій і вигідних ракурсів влади,
Віднайти своє рідне, знайти свою правду
І назавжди розбити оцей моноліт пропаганди.

* * *

Що вартує людське життя, що воно значить саме зараз?
Кудись іде у небуття у сутінках, немов примара.
Майбутнє важливіш за нас, прогрес понад усе, ба, більше –
Пропав до людства інтерес.
Цікаво, як це, як ще буде гірше?

* * *

Амбіції мали всі мої друзі – човен узяти,
пливти по добавку.
Тільки гадали, тільки «рішили»,
пляшку ми будемо брати, чи більше.
Ті іще фрукти: затарились добре
та філософствували про сучасність,
Кожен став суперспеціалістом.
Ранком був видих у кожного добрий:
все-таки славна вдалась риболовля.

* * *

Мені писалося і я писав,
Маневрував невмілими словами
Чекав, коли настане слухний час,
Але усе йшло шкереберть годинами і днями.
Уже зневірився і руки просто склав
Сказав собі: це не твоє, змирися
Відкинув спроби всі на задній план
Нічого не робив і зупинився.
У себе сам поради запитав:
Чи зможу я тепер без цього жити?
Для чого мені Бог ці всі ідеї дав?
Чи зможу з них хоч щось я сотворити.?
Чи зможу всі їх втілити в життя?
Чи стерти їх і існувати далі?
Попереду дорога нелегка,
Попереду печалі і тривоги,
Та цей дарунок, якщо ти з небес прийняв,
То обезцінити його ти вже не в змозі.

Таку пораду дав я сам собі
І справді, я нічого не втрачаю
Але коли хоч щось ти робиш від душі
Тоді життя і сенсу набуває.

Сучасна амазонка

*Коли буде шанс усе повернути
і зменшити кількість наявних жертв,
Марина зуміє усе це здійснити. Вона
не відразу, та ворога вщент зуміє здо-
лати, зуміє спинити, помститься всім
кривдникам, хто не чекав. Дістануть
усі гідні відплати: предки, нащадки
й сучасники.*

**Амазонки... Відголос їхнього існування залишив-
ся й на теренах нашої української землі. Союз ама-
зонок із скіфами утворив нове давньоукраїнське
плем'я – сармати. У назві криється сутність сі-
мейних відносин «сар-мати» або «цар-мати» й ука-
зує на те, що жінка була головною у сім'ї.**

Саме нащадки цього племені були козаками й про-
довжували славні подвиги. Проте в новій інтерпрета-
ції жінок берегли як продовжувачок роду, тому в бойо-
вих діях брали участь лише чоловіки.

Після Переяславської угоди 1654 року все пішло
шкереберть. Російські можновладці запобігали про-
будженню коренів амазонок, почали створювати об-
раз пані, а селянок закріпачили. І все це для того, аби

жінки не взяли до рук зброї. Так і дійшло все до наших днів, а прасарматсько-амазонські гени залишилися лише біологічним активом, поки не настало їхнє пробудження у ХХІ столітті, де є жінкоподібні чоловіки та чоловікоподібні жінки.

Наша головна героїня Марина жила собі звичайним життям у Запоріжжі, була студенткою. Дівчина невисокого зросту, з темно-каштанового кольору волоссям, трохи повнява. Її мати працювала медсестрою, а батько... Його вона не пам'ятала, бо він пішов із сім'ї, ледве їй виповнився рік. Виховували дівчинку бабуся й мати, саме тому постійно вчили, що головне – саморозвиток, а потім уже заміжжя. Завжди вона мала стосовно цього цікаву відповідь:

– Я і не збираюся, любі мої жіночки. З моїми фізіологічними даними внуків вам не застати, – жартома промовляла Марина до матері й бабусі у відповідь на настанови.

Але відразу після початку активних воєнних дій тон взаємного спілкування різко змінився. І коли бабуся подзвонила доньці та внучці та наказала негайно всім зібрати речі та прямувати до неї на дачу, ніхто не сперечався й не жартував. У країні панував хаос, усі тікали якомога далі: хто за кордон, хто у відносно безпечні області, розташовані на великій відстані від ворожої держави.

Дорога була довгою, метушня й затори затримали дівчат у поїзді, але вони все-таки дісталися до місця призначення. Замість обіймів жінка відразу взялася до справи:

– Галино, доню, бери дочку й ідіть в укриття, а я зараз усе поясню вам обом, – промовила суворо бабуса.

Скорившись наказу матері, Галина з донькою її чекали там.

– Мамо, що це за місце, чому ви мені його жодного разу не показували? – запитала Марина, вперше опинившись у незнайомому підвальному приміщенні.

– Тому... – не знаючи, що відповісти доньці, розпочала Галя.

– Може я краще? – запитала бабуса Мокрина.

– Так...рятуй ситуацію, – невпевнено відповіла Галина.

– Чи знаєте ви Біблійську легенду про Адама та Єву? – запитала Мокрина.

– Звичайно, бабусю, до чого тут це все? – запитала Марина.

– Усьому свій час. Наслідки...Викинуті з раю, вони обоє не знали, що робити далі, аж поки в них не народився первісток, а згодом іще один син. Відтоді зародився матріархат і всі поважали жінок, бо вони давали нове життя. Проте диявол не залишився осторонь і посіяв у думках чоловіків смутні думки: жінки винні тому, що їх вигнали з раю і їм тепер доводиться тяжко працювати, вони корінь усіх бід. Почалося протистояння. Не відразу, але згодом у жінок прокинувся війовничий дух і вони давали гідну відсіч чоловікам. Проте вищі сили уладили конфлікт, бо потрібно було продовжувати розвиток людства й відновлювати приріст населення. Але погодилися не всі. Найактивніші, ті, що звалися амазонками, вибрали найдостойніших. Ними виявилось плем'я скіфів. Симбіоз цих двох спільнот утворив плем'я сарматів, від них пішли й козаки. Але

зло не дрімало й вирішило знищити цей союз. Якраз один із давньоруських князів Андрій Боголюбський понад усе хотів створити свою державу й знищити родичів, які відіслали його в дальні землі. Диявол нагородив його нечуваною жорстокістю в обмін на те, що він і його нащадки знищать усіх потомків роксоланів. Тут інтереси збіглися, й іще перед татаро-монгольською навалою Київ спустошили московити. Через віки вони втерлися в довіру до козаків і підписали договір про протекторат, але згодом все повернули у вигідну для себе площину. Саме через знищення Січі москалі знищили й залишки роксоланів. Проте деяким удалося втекти. Серед них і моя прапрапрабабуся із сім'єю. Вони змирилися, але в той же ж час протистояли...

– Цікавий екскурс в історію, але до чого ми тут і зараз? – запитала внучка.

– Не перебивай мене, будь ласка. Існує пророцтво: хтось із нащадків амазонок зможе створити колізійний потік і знищить багатовікового ворога, коли той піде війною на нас, – промовила Мокрина.

– Тобто з часів Андрія Боголюбського накопичувалося зло, яке зараз в абсолюті в чинного керівника сусідньої держави? – запитала Галина.

– Так, доню. Відчуваю, що войовничий дух народу прокинувся, тепер залишилося провести ритуал пошуку обраної. Станьмо в коло, візьмімося за руки, я промовлятиму, а ви повторюйте, – сказала бабуся.

Виконавши настанови старшої з присутніх, дівчата почали повторювати:

– Ворог напав, наша прамати, допоможи обрану відшукати...

Повторивши декілька разів ці слова й відкривши очі, жінки побачили, як Марина світиться яскраво-помаранчевим світлом.

- Що зі мною? – спитала дівчина.
- Ти обрана, – з усмішкою промовила бабуся.
- І що далі? – запитала Марина.

Раптом мама й бабуся розчинилися у повітрі, й це ще більше занепокоїло дівчину. Знайшовши в укритті їжу, Марина поїла та лягла спати. Уві сні їй приснився сон, де вона долає ворогів, не використовуючи фізичного контакту. Вкінці незнайомий голос їй промовив лише одне слово: «Медитуй».

Ішов час, дівчина займалася буденними справами, як на карантині. Але раптом одного дня вона вирішила переглянути в інтернеті, що там коїться на поверхні. Дізнавшись про моторошні події в Бучі, знущання з цивільних, особливо жінок і дітей, Марина вирішила нарешті діяти й перестала у собі сумніватися. Згадавши, як бабуся вчила її медитувати, дівчина розпочала. Час летів повільно, і хоч Марині нічого не вдавалося, вона не здавалася.

Раптом дівчина опинилася думками на якійсь зеленій галявині. Через декілька хвилин з'явилася незнайома жінка й промовила:

– Нарешті, Марино, тобі вдалося. Я прамати – Ольбія. Через деякий час відбудеться твоє духовне оновлення й ти віднайдеш свою дорогу.

Лише дівчина хотіла щось запитати, як усе зникло, вона заснула. Їй приснився сон, після якого знайшла всі відповіді, тому почала діяти. Спочатку це була медитація. Річ у тому, що жінки мають особливу енергетику й під час